No. 1509 Zaterdag 30 November 1912. 29ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD
Redactie en Administratie
Oud No. 223, Nieuw No. 4.
Waterkant, Overzijde.

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10.— pa anja
Un numero sol fl. 0.15.
Anuncio di 1 te 7 regel f 0.50 cada regel mas 7½ cts.

VERBETERING IN HET HAVENBEDRIJF.

III.

De Commissie voor de Handelspolitiek spreekt op het slot van haar rapport „de wenschelijkheid uit, dat de watervoorziening worde verbeterd, en dat de kust- en de havenverlichting en het loodswezen zóó worden gemaakt en uitgerust, dat de scheepvaart even veilig bij nacht als bij dag gebruik kunne maken van de haven van Curaçao."

Aan het eerste gedeelte, de verbetering van kust- en haven-verlichting, wordt door het plan van het Bestuur voldaan, terwijl omtrent de verbetering van 't loodswezen voorstellen te verwachten zijn bij de a. s. indiening der Begrooting 1914.

Ons havenbedrijf ontwikkelt zich geleidelijk. Gebeurde het vroeger zoo goed als nooit, dat na zessen 's avonds nog een boot binnenkwam of uitging; sinds de havenongelden zijn afgeschaft en de loodsgelden verlaagd, is 't een heel gewoon iets, dat 's avonds laat, ja, midden in den nacht een stoomboot in of uitvaart.

't Is ook zoo gemakkelijk!

De stoombooten met Marconi aan boord kunnen ieder uur hun aankomst melden aan ons Draadloos Station; de agent wordt gewaarschuwd, en zorgt, dat loods en roeiers en brugwachters op hun post zijn.

Maar, hoe moeten de zeilschepen het aanleggen om binnen te komen, of de stoomers zonder draadlooze?

Wij herinneren ons, dat deze quaestie een paar jaar geleden druk besproken werd in den Koloniaien Raad. Het bleef toen echter bij de bespreking, tot een besluit kwam men niet.

Heel goed weten wij, dat door internationale seinen, die overal begrepen worden, een schipper des avonds, of des nachts, naar den wal kan berichten, dat hij een loods verlangt en binnen wenscht te vallen.

Wie op Curaçao zal echter notitie nemen van deze seinen? Gedurende de avonduren en in den nacht is niemand met den uitkijk belast. Al lagen er ook tien schepen tegelijk te knipoogen voor onze haven, of te zwaaien met hun lichten, Curaçao zou rustig doorslapen en zijn haven gesloten houden voor de scheepvaart.

Deze toestand is verkeerd. „De scheepvaart (moet) even veilig bij nacht als bij dag gebruik kunne(n) maken van de haven van Curaçao."

Daar moet een nieuw havenreglement komen, waarbij het niet langer VERBODEN wordt aan zeilschepen tusschen zes uur 's avonds en zes uur 's morgens binnen te vallen, als zij niet vóór de brug kunnen blijven ankeren.

Bij flinke bries, of sterken stroom durft een voorzichtige schipper dat thans niet wagen. Het gevaar om in botsing met de brug te komen houdt hem buitengaats den heelen avond, den ganschen nacht, tot hij des morgens gezien kan worden, den loods kan krijgen en de brug geopend wordt. Wij spreken nu van grootere zeilschepen.

Dat wachten op loods en brug brengt niet slechts voor zeezieke passagiers een verlenging van hun foltering mede, maar kan ook oorzaak zijn, dat het schip uit den koers geraakt, en dagen lang weer op moet werken om onze haven te bereiken. Moeite om tegen stroom en wind in te varen is bijna altijd het gevolg.

Dergelijke hinderlijke belemmering van de scheepvaart dient zoo spoedig mogelijk te worden weggenomen.

En nu laten wij nog heelemaal buiten bespreking, dat een schip in nood is, en geen avond, geen nacht, zelfs geen uur meer wachten kan.

Stel u verder voor, dat aan boord van stoomboot of schip zich een ernstige zieke bevindt, die medische of priesterlijke hulp verlangt. Moet dat alles maar wachten tot den morgen.

Neen, het dient althans mogelijk gemaakt te worden, dat een schip ook des nachts vlug en veilig binnen kan loopen.

In welken zin dan het havenreglement en het loodswezen gewijzigd zullen moeten worden, laten wij aan meer bevoegden over. Wij hebben slechts willen wijzen op de noodzakelijkheid dezer wijziging.

Zoo even spraken wij, heel terloops, over een schip in nood.

Op het gebied van reddingswezen zijn wij hier bepaald achterlijk. Als een schip in de nabijheid van onze haven in nood verkeert, kunnen we slechts de goedgunstige medewerking inroepen van toevallig aanwezig zijnde schepen. Zelf beschikken wij over niet een enkel reddingtoestel. Een arme kolonie als Curaçao kan niet over veel geldmiddelen beschikken, maar de goede naam van onze haven eischt toch, dat wij ten minste datgene doen, wat in ons vermogen ligt. Dure sleepbooten, met de noodige staaldraad en kabels aan boord en krachtig genoeg om vastgeraakte schepen weer vlot te maken, liggen buiten ons financieel bereik. Maar daar zijn nog vele andere reddingsmiddelen, die niet zooveel kosten, en toch dikwijls van praktisch nut zullen blijken.

Wanneer dit punt door deskundigen eens in studie werd genomen, zullen deze heeren zeker in staat zijn een goed advies te geven om voor weinig geld althans het hoogst noodige op reddingsgebied aan te schaffen voor onze haven.

Ten slotte vragen wij een oogenblik geheel bizondere aandacht voor het volgende, dat, onzes inziens, van zeer groot gewicht is voor de verbetering van het havenbedrijf.

Algemeen heeft men voor de toekomst het Schottegat bestemd als ligplaats der stoombooten.

Uitstekend! Prachtig!

Maar heeft men nooit gezien, hoe reeds nu de zeilschepen dikwijls opgepropt liggen in den mond van het Waaigat, vóór de brug *Gouverneur v. d. Brandhof*?

Het zal zeer in het belang onzer zeilvaart wezen, als er een afzonderlijke ruime haven voor de zeilschepen wordt in orde gebracht. Als men de brug *Gouv. v. d. Brandhof* verlegt tot aan het straatje, dat langs het vroegere *Hotel Venezuela* loopt, krijgt men met weinig onkosten een flinke ruimte vrij, welke met een weinig baggeren diep genoeg zal blijken. Natuurlijk moet na verlegging der brug het gemetselde onderstel, den oprit van de brug, ook weggenomen worden en aldus de doorvaart verbreed.

De zeilschepen zoeken reeds nu dat plaatsje op, maar kunnen er niet alle liggen uit gebrek aan ruimte. De natuurlijke ontwikkeling eener zaak is de beste. Welnu, onze zeilvaart vraagt om meer ruimte in het Waaigat, dat men haar, die geve en zij zal zich beter kunnen bewegen en zich behagelijker gevoelen in de haven van Curaçao.

Als dan een stoomslepertje de zeilschepen uit het Waaigat sleept en langs boord der groote booten brengt om hun lading te lossen, liggen zij in het centrum onzer haven, overal dicht bij, en zijn weer gemakkelijk naar hun ligplaats teruggebracht.

Ons dunkt, dat er neer behoefte bestaat voor het Gouvernement om het Waaigat voor de zeilschepen in orde te brengen, dan het Schottegat voor de stoombooten, daar het particulier initiatief voor dit laatste voorloopig genoeg zal doen. Daarenboven, de stoombooten vinden in het havenkanaal voor eerst nog plaats genoeg; maar de zeilschepen zijn zoekende naar betere ligging.

De onkosten zijn ook veel minder, en het werk is spoediger beëindigd.

Videant Consules.

Constantijns Bekeering.

I.

Dr. J. SASSEN, professor in het Dominikanenklooster te Zwolle, schreef onder bovenstaanden titel twee mooie artikelen in *Het Centrum*, die wij hier om de groote belangrijkheid der stof onverkort zullen overnemen:

„Het 16e eeuwgetij van Constantijns bekeering, dat we heden vieren, kan niet anders dan in de grootste dankbaarheid en bewondering onze gedachten terugvoeren naar dien beslissenden stap van een Romeinsch keizer; eene gebeurtenis, die tevens een der gewichtigste momenten der Kerkgeschiedenis is geworden.

Maar, gelijk geschiedde met alle groote omkeeringen in de wereldhistorie, zijn de geesten hieromtrent verdeeld geworden. De meest uiteenloopende oordeelen zijn over de bekeering en het karakter van dit feit geveld. Begrijpelijkerwijze stonden steeds de bewonderaars en vijanden van het Christendom hierbij het verst van elkander, niettegenstaande de zoo hoog gevierde onbevooroordeelde wetenschap.

Evenwel, naast een groep van wel wat al te hoog gestemde lofredenaars op den eersten Christen keizer stond lang een nog grootere, veeleer den wijzen Staatsman eerend in Constantijn, die zijn tijd zoo juist begreep, en als goed en geslepen politicus de kentering der ideeën ten gunste van den nieuwen godsdienst, ten voordeele van eigen staatkunde wist uit te buiten. Constantijns Christendom was instee van te zijn gesproten uit persoonlijke overtuiging, niet veel meer geweest dan berekening en voorwendsel; innerlijk heerschte in zijn ziel niets meer dan een vaag deïsme.

Merkwaardig echter is het, hoe sinds geruimen tijd de meer algemeene verklaring dezer gevolgenrijke bekeering nadert tot de oude, traditioneele, al heeft ook de kritiek enkele al te welige ranken van phantasie en legende weggekapt.

We meenden goed te doen enkele dier opvattingen en wel van de meest bevoegde nieuwere historici, die dit tijdvak vooral bestudeerden, weer te geven. We noemen slechts Paul Allard en den voor enkele jaren overleden Gaston Boissier. Eenzijdig is dus onze keuze zeker niet.

* *
*

Er zijn misschien weinige menschelijke instellingen geweest die zulk een taai, hoewel niet onveranderlijk bestaan hebben gehad als het Romeinsche keizerschap. En hoe zware stormen het te verduren heeft gehad van Barbaren en Romeinen zelf, deze waren niet te vergelijken bij dien stillen maar onafgebroken kamp dien het van 't steeds aangroeiende Christendom had te verduren. Want hoe hoog ook de Christenen het gebod des Meesters: „Geef den keizer wat des keizers is", hielden, hoezeer zij gehoorzaamden aan het wettige gezag, het karakter van dat gezag was te ver verwijderd van het Christelijke ideaal, dan dat beide naast elkaar de wereld zouden kunnen beheerschen.

In den grond stak er veel waarheid in Tertulliaan's rigoristische stelling, dat het onmogelijk was tegelijk keizer en Christen te zijn. De uitkomst heeft het bewezen. Zoolang nog de jong-Christelijke ijver den drager van het wereldlijke gezag voor dien van het geestelijke den verschuldigden eerbied deed bewaren en behoedde voor al te groote machtsovertreding, waren de onvermijdelijke conflicten nog dragelijk. Zoo kon het echter niet lang blijven.

Spoedig vertoonde zich dat karakter weer in alle kracht. Aan een herziening en hervorming daarvan dachten de Romeinsche keizers niet. Ze trokken zich terug, maar om elders hun oud caesaropapisme door te zetten en Staat en Kerk beide te gronde te richten. Toen was het de Kerk die het Romeinsche keizerschap herrijzen deed, nu opgebouwd op christelijken grondslag.

Een tijd lang echter scheen Tertulliaans theorie gelogenstraft door de praktijk van meer soepele karakters. Misschien had hij ook slechts het oog gehad op enkele uiterlijke functies van den keizer als heidensch Pontifex, onvereenigbaar met de christenplichten. Doch deze raakten niet zoozeer het innerlijke wezen van het Romeinsche keizerschap en konden vrij achter wege blijven of bleken daar niets meer te zijn dan vormen zonder beteekenis.

Al bleef dus de verchristelijking van het Imperium aan later tijden voorbehouden, als de Kerk vaster zou staan, de keizer zelf werd Christen. De vervolger was volgeling geworden; de Kerk had hiermede hare vrijheid veroverd. Hierin ligt ten slotte de groote beteekenis van Constantijns bekeering; vandaar dat de 28ste October 312 met gouden letteren geboekt staat in de Annalen der Kerk.

Was het wonder, dat de Christenen van alle tijden bewonderend opzagen naar dien Geloovige, wiens gelooven van zulk een onberekenbaren invloed is geweest op de ontwikkeling van het Christendom? Was het wonder dat men hem vele tekortkomingen in zijn leven gaarne vergaf, de vlekken op zijn beeld niet zag bij zoo sterk uitstralend licht? Valt het niet gemakkelijk te begrijpen, dat men de persoonlijke waarde en het innerlijke karakter van dat gelooven, een weinig overschatte?

Maar ook, lei het niet voor de hand, dat de vijanden van het Christendom zoo van den ouden als van den nieuwen tijd — maar vooral van den nieuwen, nu de kracht van het geloof in zoo grooten kring zoo diep gezonken is — de beteekenis van dat gelooven trachtten te verkleinen, te verdraaien tot sluwe en behendige politiek; dat zij, die persoonlijk niet weten wat gelooven is, zulk een daad niet kunnen veronderstellen in een staatsman als Constantijn?

Voor ons, die op het voetspoor van Sint Augustinus en Bossuet, de Voorzienigheid Gods niet buiten onze geschiedbeschouwing sluiten, wij zien in de eclatante bekeering het middel in Zijn Hand, om de wereld te verchristelijken.

We sluiten uit onze overwegingen volstrekt niet uit, wat de wetenschap ons leert omtrent den invloed van milieu en tijdsomstandigheden op persoonlijke handelingen. Integendeel, dat alles dient op merkwaardige wijze onze opvatting. En daarom ligt er ook niets vreemds in het feit, dat de resultaten van het wetenschappelijk onderzoek van niet-katholieke historici zoo schitterend onze traditioneele wetenschappelijke stellingen komen versterken. Misschien werd er zelden eene zoo radicaal in eere hersteld als deze.

FEUILLETON.

Schetsen uit Oost-Indie.

Geestdrift en vaderlandsliefde moet men hier niet zoeken, hoorde ik wel eens beweren. Indien men door beide niets anders verstaat dan patriotische uitingen met straatgelol en enthousiasme, waaraan Schiedam niet vreemd is, ja, dan heeft men gelijk. Dat alles is hier nagenoeg onbekend, en zelfs de militairen, die ik elders in Indië wel eens op stroobeenen en in een min of meer zaligen roes zag scharrelpassen, blijven binnen de palen, houden hunne menschelijke waardigheid hoog.

Alles te zamen geloof ik niet, dat de lui hier in aanhankelijkheid aan Vorstenhuis en Vaderland onderdoen voor het verre Nederland, ofschoon alles kalmer toegaat dan in 't Moederland.

Doch al te veel inleiding misschien. We hebben dan weer Koninginnedag gevierd en dit deftig en plechtig gelijk het hier betaamt. Om zes uur bulderen de kanonnen ons wakker, schetterden de tonen der krijgsmuziek. Het kerkelijk gedeelte stond bovenaan op het feestprogram: om 7 uur in de roomsche kerk een H. Mis, gevolgd door Te Deum. Slechts enkele ambtenaren waren tegenwoordig: de inspecteur van het Inlandsch onderwijs, de heer J. J. van Eupen, enkele onderwijzers. Voilà tout. De overigen kwamen om half negen, uur door den Resident aangegeven op de officieele aanschrijving, „dat de ambtenaren in hunne respectieve kerken de godsdienstoefening op 31 Augustus behooren bij te wonen." Een vergissing, waaraan pastoor Van Thiel even onschuldig is als de Resident.

„Ik ben maar om half negen naar de protestantsche kerk gegaan, dat is even goed," zei me een ambtenaar qua-geestig bij de ochtendreceptie ten residentie-huizing. Van huis uit is de man een Roomsche, en hij keek daarom wel ietwat vreemd op, toen ik hem antwoordde: „Dat meen je niet! Je heelen Catechismus ben je nog niet vergeten."

Kwaad meenen doen ze 't niet, dat soort Katholieken; met dat al zijn ze veelal het doode gewicht bij de roomsche evolutie en er zal heel wat geweld gebruikt moeten worden om ze wakker te schudden, geloof ik In de protestantsche kerk toespraak en drie vaderlandsche liederen.

Eer ik van het godsdienstig gedeelte afstap: slechts één persoon ging in de vroegmis ter communie. En weet u, wie dat was? Een jonge Inlander van 15 jaar ongeveer, in de kleederdracht van zijn geboorteland; een leerling van het R. K. College der R.R Paters Jesuïeten te Moentilan, een der eerstelingen uit de heidenen, opgaande om voor onze beminde Koningin, meer dan vroeger thans ook zijne Koningin, te bidden en de H. Communie op te dragen. Eenvoudig, maar diep treffend, als men een weinig doordenken wil en zich niet laat verblinden door bot ongeloof en christenhaat.

De ochtend-receptie verliep op de gebruikelijke manier. Staande in de zoogenaamde „troonzaal" nam de Resident de felicitaties in ontvangst, hem achtereenvolgens aangeboden door den vertegenwoordiger van Z. H. den Sultan, door prins Pakoe Alam, door den nieuwen stedelijken commandat, majoor Bloem, en door den assistent-Resident. Resident Lieftinck dankte in eene korte rede, opwekkend tot trouw en verknochtheid aan Vorstin en Vaderland.

Tot half zes waren we nu vrij. In de soos ditmaal geen matinée musicale. Maar goed ook. Er komt gemeenlijk anderhalf man, want de lui om de kaarttafel, als Paai Witbol kaal op de pan en zilverblank van haar, zitten op 31 Augustus daar gelijk op de andere dagen van het jaar. Zij tellen niet mee, enkel aandacht als ze zijn voor het spel.

Tegen drie uur krioelde het al van menschen in de straten; toen ik kwart over vijven, met mijne wederhelft ditmaal, voor den tweeden keer dien dag naar het residentiehuis toog, stond het bij het postkantoor en in de residentie-laan, met hare fraaie hoogopgaande boomen aan weerszijden, vol kijklustig en, dicht opeen gepakt, Europeanen en lui „uit alle landen en talen." Ook eenige scholastieken uit Moentilan merkte ik op. Des Sultans troepen, voor een gedeelte mobiel gemaakt, marcheerden door de straten. Een paar troepjes dienaren van 't Pakoealamsche huis in vuurrooden

Constantijn's bekeering was er eene, gegrondvest op innerlijke en hechte overtuiging van de waarheid van den christelijken godsdienst, de verhevenheid van den God der Christenen, en de nietswaardigheid der heidensche afgoderij. Dit bewijzen de verhalen der tijdgenooten, zoo van heidenen als van Christenen; dit bewijzen de jeugd en opvoeding van Constantijn, de omstandigheden, waarin zijne bekeering plaats greep; zijne woorden en werken kort daarna zijn geheele leven lang. En al had eene fictieve bekeering misschien evengoed eene aanleiding kunnen zijn tot dien algemeenen omkeer en een nog schitterender wonder wellicht van Gods Almacht, de waarheid vordert, dat wij den grooten keizer de eer geven die hem rechtmatig toekomt.

Een kort overzicht der gebeurtenissen is hier misschien niet overbodig.

Constantijn zoon van Constantius Chlorus en Helena, werd in 274 te Naïssus geboren. Al vroeg moest hij, als onderpand voor de trouw zijns vaders, zich naar Nicomedië aan het hof van Diocletiaan begeven. Daar beleefde hij de christenvervolging van Galerius in al haar barbaarschheid. Deze was zijn, zoowel als zijns vaders vijand. En reeds hierom boezemde deze wreedheid hem afkeer in. Te meer, omdat hij in zijn jeugd de Christenen, die zeer talrijk waren, in het gevolg zijns vaders had leeren waardeeren. Ja, men heeft langen tijd gemeend, doch wel ten onrechte, dat Constantius Chlorus Christen was.

Onwaarschijnlijk is het echter niet, dat er in zijn familie Christenen waren; de naam zijner zuster Anastasia, wijst hier o.a. op.

De uitgeschreven Christenvervolging had Constantius noodgedwongen uitgevoerd, maar beperkt tot het omverwerpen van enkele kerkgebouwen en tot enkele processen tegen Christenen.

Constantijn ontvluchtte ten slotte naar zijn vader, in Gallië, en werd na diens dood in 306 door de soldaten tot Imperator uitgeroepen. Na Galerius' dood in 311 waren er drie keizers, Constantijn, Licinius, Maximinus en de Usurpator Maxentius.

't Was met dezen laatste, dat Constantijn, nog aan het einde van dat jaar in oorlog geraakte. Van een godsdienstkrijg had deze echter niets; het Christendom had er in het geheel niets mede te maken. Hoe on bemind, ja gehaat zelfs Maxentius zich ook bij de Romeinen had gemaakt, de Christenen hadden als corporatie niet over hem te klagen gehad.

Constantijn trekt in allerijl met zijn leger naar Italië, de Alpen over, brengt alras Noord-Italië ten onder, verslaat Maxentius bij de Milvische brug; deze verdrinkt en zijn tegenstander trekt op 29 October 312 zegevierend Rome binnen.

Het plotselinge en geheel onverwachte succes van Constantijn had een geweldigen indruk gemaakt. Algemeen geloofde men aan bovennatuurlijken bijstand, in den strijd verleend. De heidenen begroetten den gelukkigen keizer als den bevoorrechte der goden: hemelsche krachten hadden met hem gestreden, zichtbaar hoog in de lucht.

De Christenen hadden heel wat meer redenen de overwinning van keizer Constantijn te beschouwen als een wonder door Christus gewrocht. Tot Hem had de keizer kort voor den slag zijn toevlucht genomen; het Christus–monogram had de schilden der krijgers gesierd in den strijd en een kruis gelijk aan hetgeen dat als teeken en belofte der overwinning aan den hemel was verschenen, was hun daarbij als standaard vooruitgedragen.

De keizer zelf verkondigde het luide, dat hij zijn overwinning dankte aan den God der Christenen en verklaarde onder eede wat wonderbare verschijningen hij had gezien, en hoe Christus zelf hem verschenen was in een droom en hem had opgelegd met het kruis ten strijde te trekken.

En al mocht het *instinctu divinitatis*, dat op den opgerichten triomfboog prijkte, al voor velerlei uitleg vatbaar zijn, Constantijn zelf maakte er geen geheim van aan welke Godheid hij de ingeving zoowel als de uitvoering van alles toeschreef.

Van dat oogenblik geloofde Constantijn in Christus.

De oplichterij Nestor Wilmart.

Ik herinner mij nog altijd uit mijn jeugd een goochelaarstent, waarboven geschreven stond in vlammend roode letters, alsof het een kabalistische spreuk gold: „Mundus vult decipi", de wereld wil bedrogen worden, en ik had reeds zooveel latijn geleerd, dat ik die beteekenis kon ontcijferen. Ik vond het brutaal van den goochelaar, zoo maar ronduit boven zijn barak te zetten, dat hij de menschen beet nam, maar die goochelaar kende blijkbaar de psychologische waarheid van het gezegde en wist, dat juist de aardigheid daarin bestond te weten, dat men beet genomen wordt, maar niet te begrijpen, hoe het in zijn werk gaat. Diezelfde spreuk van den goochelaar zou men kunnen schrijven boven een heele reeks van geruchtmakende misdaden. Mundus vult decipi had er moeten staan boven de fameuse brandkast van madame Humbert, die de wereld verbaasd heeft door haar financieele goocheltoeren en met evenveel waarheid zou men deze woorden kunnen beitelen in de gevels van de kasteelen van den modernen Cartouche, die dezer dagen is ontmaskerd en die gedurende vijftien jaren geheel financieel België heeft beetgenomen. Geen schitterender bon-vivant was er in geheel België. „Nestor" zoo werd hij in de wandeling kortweg genoemd, bezat kasteelen, bosschen, jachtterreinen, die met een koninklijk domein konden wedijveren, een stal met renpaarden, waarin zich dieren bevonden, die met honderdduizenden waren betaald, hij was de oprichter van verschillende ondernemingen en industriën, zijn wijnkelders waren beroemd, zijn feesten en bacchanaliën berucht. Wat kon men weigeren aan zulk een man? Wanneer hij honderdduizenden te leen vroeg, dan aarzelde men geen oogenblik; men was gelukkig, dien man aan zich te kunnen verplichten. Wanneer hij titels en obligaties ter betaling of verpanding aanbood, dan kon het niemand ook maar een oogenblik in zijn hoofd opkomen, dat die niet echt of waardeloos konden zijn, en zoo ging het in den keercirkel rond: het vertrouwen gaf hem geld en het geld gaf hem vertrouwen en daarin zat de geheime kracht van dien modernen Cartouche; hij spekuleerde op de waarheid van de daareven aangehaalde spreuk en hij voegde er in zijn praktijk het vervolg aan toe: decipiatur ergo: de wereld wil bedrogen worden, welnu, dat ze dan bedrogen worde. Hij kende de kracht van den uitwendigen schijn van het „paraitre". Hij wist, dat een rijkgekleede wereldman een valsch stuk kan aanbieden en dat men het zal aannemen, terwijl een gewoon mensch met het meest echte stuk van de wereld misschien door allerlei wantrouwende formaliteiten heen moet, eer men met hem zaken wil doen. Begrijpelijker wijze is er bij een bedrog op zulk een groote schaal gedurende meer dan vijftien jaren verschillende malen twijfel gerezen omtrent de echtheid der stukken en omtrent de eerlijkheid van zijn financieele manoeuvres maar.... hoe zou men zulk een man kunnen verdenken, die schatrijk was en het goud met volle handen uitgaf. Toch had hij in die jaren al bijna kennis gemaakt met de justitie wegens indelikate handelwijze op een ander gebied. Hij was n.l. door een overleden vriend tot voogd benoemd van diens kind. Hij knoopte ongeoorloofde betrekkingen aan met de moeder van het kind, overlaadde deze moeder met allerlei zoogenaamde weldaden en toen bij de meerderjarigheid van het kind het geld werd opgeëischt, antwoordde hij brutaalweg aan de moeder: Het geld, maar dat hebt ge al gehad"; hij had n.l. aan de moeder en natuurlijk aan zichzelf weldaden bewezen met het geld van den minderjarige. Hiervoor met een proces bedreigd, betaalde hij de 700.000 frs. maar natuurlijk weer met gestolen geld. Hoe nu kwam de beruchte Nestor aan al dat geld. Men is verslagen als men verneemt, hoe eenvoudig en gemakkelijk alles in zijn werk ging. Wilmart was algemeen bestuurder der spoorlijn Gent—Terneuzen, een der weinige lijntjes, die de Belgische Staat nog niet heeft overgenomen. Die maatschappij gaf namelijk titels en aandeelen uit tot zeker bedrag. Nu bestond de kneep van den algemeen beheerder daarin eenvoudig door op eigen hand bij een paar drukkers titels te laten nadrukken tot een willekeurig aantal. Zijn mede bestuurders, ook al door den imposanten Nestor verblind, teekenden titels en stukken zonder gegronden twijfel te durven inbrengen omtrent het aantal ervan. Later toen het aantal nagemaakte stukken te hoog liep, liet hij de handteekening er eenvoudig bijdrukken, zonder dat de onderteekenaars ergens van af wisten. Nu werd het heele land met aandeelen Gent—Terneuzen als bezaaid. Geen wisselagent in heel België of hij heeft er in zijn bezit of in het bezit gehad. Alle groote banken werden aangesproken met het gevolg, dat op het oogenblik, zoover nu bekend is, ongeveer een zestigtal wisselagenten, een dertigtal banken en een groot aantal particulieren de dupe zijn van deze valsche oplichterij. Dat deze stukken nogal gretig werden gekocht door groote financiers liet zich hieruit verklaren, dat men ieder oogenblik de overname van deze lijn door den Staat verwachtte en men meende dat met een groot aantal titels van die lijn in de hand den Staat tot hoogen aankoopprijs te kunnen dwingen. Het meeste geld werd echter genomen met het in pand geven van deze aandeelen, die elk een voorgewende waarde hadden van 500 frs. Men beleende soms een heel pak tegelijk tot een waarde van 3, 4, tot 500.000 frs. De koupons werden altijd trouw betaald, daar zorgde de bedrieger voor. Hij had dan ook in den laatsten tijd wel voor anderhalf millioen interest jaarlijks te betalen en om dit vol te houden, moest hij blijven stelen. Dit zaakje had zeker nog lang kunnen duren en nog reusachtiger proporties kunnen aannemen, had niet een toeval de zaak geheel aan het licht gebracht. Eenige weken geleden ging er een bediende van een wisselagent van door met eenig geld en een zekere hoeveelheid titels van den patroon. Tusschen deze bevonden zich 50 stuks Gent-Terneuzen. Door dit geval kwam de politie er toe de lijst der uitgekomen titels Gent—Terneuzen te onderzoeken en men bevond, dat acht van de vijftig titels reeds eenmaal waren uitbetaald geweest, want de bedrieger bracht ook oude titels opnieuw in omloop. En nu kwam men van het een op het ander en met dien draad in handen ontdekte men langzamerhand den omvang van het geheele bedrog, dat tot nu toe op een 40 millioen wordt geraamd. Wilmart, die door den rechter van instructie, toen deze nog niet de geheele waarheid kende, in zijn kabinet was uitgenoodigd om uitleg te geven, vond het verkieselijker stilletjes te verdwijnen naar een onbekende bestemming en meende eenige dagen daarna de justitie door een leugenachtig telegram te doen gelooven, dat hij zich gezelfmoord had. Intusschen is zijn broer, van wien men zegt, dat hij de geheime knoeierijen van Nestor niet kende, gearresteerd en ook zijn faktotum Rosquin. De kasteelen, de stallen, zelfs de brandkasten van den afzetter, alles staat op naam van een ander, zoodat die niet als bezit kunnen aangemerkt worden. De Maatschappij Gent—Terneuzen heeft een concordaat aangevraagd, om het failliet te voorkomen.

KOLONIAAL VERSLAG.

MIJNWEZEN.

In verband met de voortzetting van het blijkens bijlage R van het verslag van 1911 door den mijningenieur G. Duyfjes aangevangen deskundigdig onderzoek ter voorbereiding van eene eventueele onteigening van de phosphaatmijnen der plantage „Santa Barbara" op Curaçao, werd den heer J. A. Grutterink, hoogleeraar aan de Technische Hoogeschool, opgedragen om zich door plaatselijk onderzoek op de hoogte te stellen van de phosphaatontginningen in België, Frankrijk, Tunis, Algiers en Florida, vervolgens zich naar de kolonie te begeven en zich aldaar ter beschikking van den Gouverneur te stellen, ten einde te worden benoemd in eene door den Gouverneur aan te wijzen commissie, welke de waarde van de Santa Barbaramijnen zou hebben te onderzoeken. Daar ook de heer Duyfjes van deze commissie deel zou uitmaken, werd hem opgedragen zich te New-York bij prof. Grutterink aan te sluiten, om van daar gezamenlijk naar Florida te reizen.

Tijdens de afwezigheid van den mijningenieur werden de werkzaamheden op de plantage „Santa Barbara" onder toezicht van den directeur der openbare werken voortgezet.

Na de aankomst op Curaçao van de heeren Grutterink en Duyfjes volgde de aanwijzing van de voornoemde commissie met de opdracht den Gouverneur te adviseeren omtrent de vraag: of, in aanmerking genomen de nog aanwezige hoeveelheid phosphaat van de phosphaatmijnen der plantage „Santa Barbara", de vooruitzichten van de markt, de exploitatiekosten, enz., als vaststaande mag worden aangenomen, dat de verdere ontginning van die mijnen een winstgevend bedrijf belooft te worden.

In de maand October 1911 zijn de werkzaamheden, voor zoover die op Curaçao verricht moesten worden, voltooid, en werd de commissie gemachtigd om naar Nederland terug te keeren, alwaar haar rapport verder wordt afgewerkt, daar de nadere verwerking der verzamelde gegevens en de uitvoering van de chemische analyses der genomen monsters beter en sneller dan in Curaçao, hier te lande kan geschieden.

Het rapport der commisie is nog niet verschenen, maar wordt eerlang te gemoet gezien.

In 1911 werd aan twee personen vergunning, voor den duur van drie jaren, verleend tot het doen van opsporingen naar delfstoffen op en in de volgende terreinen:

op Curaçao: op vier terreinen tot een gezamenlijke oppervlakte van naar schatting 297 H.A;

op Bonaire: op een terrein, waarvan de oppervlakte werd geschat op 800 H.A., en

op Aruba: op twee terreinen tot een gezamenlijke oppervlakte van naar schatting 3750 H.A.

In 1911 had geen uitvoer plaats van phosphorzure kalk van de plantage „Santa Barbara" op Curaçao.

Van Klein-Curaçao werd in 1911 met twee schepen 3028 M³. phosphorzure kalk uitgevoerd, waarop aan de koloniale kas werd betaald:

aan uitvoerrecht	f 1 236
aan concessierecht	2 237
	f 3 473

Door de Aruba Phosphaat Maatschappij werd in 1911 uitgevoerd 26 053 M³. phosphorzure kalk van de eerste en 1605 M³. van de tweede klasse, respectievelijk met 16 schepen en een schip.

Aan de koloniale kas werd voldaan:

wegens uitvoerrecht	f 9 536
wegens aandeel van de kolonie in de zuivere opbrengst	f 5 378
	f 14 913

Aan de aandeelhouders werd in 1911 een dividend van 5 % uitgekeerd.

In 1911 is eene wijziging gebracht in de voorwaarden van de concessie, volgens, welke het betaalde uitvoerrecht bij de afrekening met koloniale kas in mindering wordt gebracht van de opbrengst der verkochte ladingen; vóór dien bleeft het betaalde uitvoerrecht in zijn geheel ten laste van de maatschappij.

Door de Aruba Goud Maatschappij werd in 1911 uitgevoerd 70,697 K.G. goud en 13,351 K.G. zilver, respectievelijk ter waarde van f 113 115 en f 534.

In dat jaar was het financieel resultaat bijzonder gunstig. Aan de aandeelhouders werd een dividend van 50 % uitgekeerd, na overbrenging van een deel van de winst ad f 2280 op het reservefonds.

Aan de koloniale kas werd voldaan:

wegens concessierecht	f 500
wegens uitvoerrecht	2849
wegens 5 % aandeel in de zuivere winst	1172
	f 4521

De door den mijningenieur Schuiling voor rekening van het Bonaire Phosphaat Syndicaat het jaar 1911 op Bonaire gedane opsporingen naar phosphaatlagen hebben tot nu toe geen resultaten opgeleverd.

Van het onderzoek naar de ontginbaarheid van het ijzerertszand op St. Eustatius, in het jaar 1911 ingesteld door den mijningenieur Musschenbroek voor de naamlooze vennootschap Industrie en Mijnbouwmaatschappij „Titan" te 's Gravenhage, is nog geen resultaat bekend.

NIJVERHEID.

Vlechtindustrie. De uitvoer van hoeden, die in 1910 ruim 75 000 dozijn bedroeg, ter waarde van ± f 220,000, is in 1911 tot boven de 113 000 dozijn, ter waarde van meer dan f 443 000 gestegen. Die bron van inkomsten heeft dus, ook met 't oog op de zooveel hoogere waarde in verhouding tot de hoeveelheid van 't uitgevoerde, belangrijk meer voordeel opgeleverd dan in het vorige jaar.

De aanzienlijke stijging van de waarde is vooral toe te schrijven aan de omstandigheid, dat — dank zij de werkzaamheid der vlechtcursussen— veel meer hoeden van betere qualiteit werden vervaardigd. Voor zulke hoeden werd toch veelal f 9 het dozijn betaald, terwijl de prijs van de ordinaire soorten tusschen f 2.50 en f 3.50 het dozijn schommelde.

In verband met de resultaten op Curaçao verkregen, worden door het bestuur krachtige pogingen aangewend om de hoedenindustrie ook bij de bevolking van Bonaire algemeen ingang te doen vinden.

Zooals in het vorig verslag werd medegedeeld, heeft de heer H. J. C. Henriquez, ingevolge opdracht van den Gouverneur, in 1910 eene reis naar Maracaibo (Venezuela) gemaakt om zich daar op de hoogte te stellen van de hoedenvlechterij in het algemeen en van de beste wijze, waarop het stroo, dat hoofdzakelijk van daar betrokken wordt, zou kunnen worden verkregen. Dit laatste hield verband met de omstandigheid, dat de qualiteit van het uit Venezuela afkomstige stroo dikwijls te wenschen overliet. Ook daarna had men met hetzelfde bezwaar te kampen, met het oog waarop den heer Henriquez opnieuw werd opgedragen een studiereis in het belang van de zich meer en meer ontwikkelende industrie te ondernemen, ditmaal naar Porto Rico, waar die industrie veel beoefend wordt. De opdracht van den heer Henriquez was om zich

---

baadjes en met vuurroode hoofddeksels op, met een verlengstuk in den nek, maakten den indruk van middeleeuwsche beulsknechten. Zij stelden zich op aan den ingang van het residentie-erf.

Op de voorgalerij wemelde het al ras van genoodigden; beperkter nog dan het vorig jaar was het getal der bevoorrechten: de zalen, hoe ruim ook, zijn berekend op 3 à 400 personen, terwijl het dubbele van dat getal gaarne van eene invitatie gebruik maakt. Mooie uniformen, prachtige toiletten, nieuwerwetsche kapsels vielen te bewonderen, naast de stemmig zwarte rokken der heeren.

Hartelijk en gemoedelijk als immer trad de Resident de aankomende gasten tegemoet. De komst van éénen, den Sultan, werd weldra aangekondigd door tromgeroffel, kanongebulder, het „Wilhelmus" uit de koper-instrumenten. De eerewacht van Hollandsche dragonders op hooge Australische paarden, met getrokken sabel voorrijdend ging de gouden koets vooraf, een prachtstuk, schitterend in de laatste stralen der zon, en voortgetrokken door acht fraaie paarden, De komst, het voorbijrijden van den sultan en zijn gevolg is voor de Inlanders het hoofdmoment, de feestvreugde.

Ik mag er gerust bijvoegen, dat voor de meeste Europeanen, nog niet lang ter plaatse, de komst van den Grooten Heer [den inlandschen], een zeer eigenaardig en merkwaardig schouwspel opleverde, eenig in zijn soort. In de receptie-zaal, waarheen de Resident zijn ambtelijken zoon, den Sultan, geleidde, kregen we een serimpiesdans, dien ik vroeger reeds beschreef. Een lust der oogen! 't Duurde ons, Europeanen, wat te lang: anderhalf uur! en onze ongeduirigheid zat op een naaldenkussen. Prachtig, kunstig was 't overigens onder alle opzichten, en de jonge inlandsche poppetjes, glinsterend en flonkerend van kostbare steenen, als levende reliekschrijnen van onschatbare waarde, die daar als zwevend zich bewogen, de armen en de handen strekten met weergalooze bevalligheid en het lenige slangelijf in streng-zedige bochten en buigingen wrongen, enkel gratie, wekten terecht aller bewondering. Buiten de Kraton wordt door deze prinsesjes nooit zulk een dans vertoond. Hem in deze zaal te doen uitvoeren is het hoogste eerbewijs van dit genre, 't welk de Sultan den Resident en zijnen gasten brengen kan.

De daarop volgende gewone danspartij was een en al vulgariteit, voor wie nog de visie met zich omdroeg der serimpies. Wat niet belette, dat men walsen bleef, onvermoeid, tot tien uur, toen de Resident, arm in arm met zijn hoogen gast in generaals-uniform, naar de groote eetzaal voortschreed, waar de tafels, keurig gedekt, de kleine driehonderd gasten verbeidden. Aan het hoofd de officieele tafel in de breedte; daaraan sloten zich de drie tafels in de lengte aan, om de middelste scharen zich de Inlandsche hoofden, prachtig uitgedost met hunne omgekeerden bloempot-vormige hoofdbedekking. De beide lengtezijden der zaal waren behangen met oranje-ballonnetjes, op den achterwand vlamde eene reusachtige W. overspannen door de eveneens lichtende koningskroon.

Een tooverachtige aanblik! Langzaam en statig werd het menu afgewerkt; de toasten volgden elkaar in het Hollandsch, vertaald direct daarop in de landstaal. En de prins, met die vertolking belast, kweet zich met hart en ziel van die taak. Zijn hoofd en bovenlijf onderstreepten de titels. Dat hij van „Liefrink" maakte „Lieprinck"; dat hij den Nederlandschen Leeuw toetakelde tot onkenbaar-wordens toe, in de uitspraak, lokte menigen verborgen lach, vooral toen de champagne begon te werken. 't Ging er hoogst gezellig toe, en deftig vooral aan de officieele tafel. Verderop lachte men meer uitgelaten, schaterde men het uit, toen zeker iemand per ongeluk een half duiveboutje zóó krachtig ontleedde, dat het eene gedeelte zich begroef tusschen vest en overhemd. Diens avond was verder bedorven! En dan plaagde men hem nog, dat hij gewend was met zijn vingers te eten. Even over eene gingen allen heen. Naar huis? „Nog lang niet!" De meesten togen sooswaarts, dansend tot den morgen. Voor wie echter, als uw dienaar, om 7 uur weer bij de hand moet wezen, was één uur al laat genoeg, niet waar?

(*De Tijd.*) LODEWIJK.

aldaar op de hoogte te stellen van de industrie in het algemeen en van de daar gevolgde werkwijze met de stroosoort „Latai" of „Jarai" in het bijzonder, zoomede van de beste wijze, waarop vlechtstroo voor hoeden zou kunnen worden verkregen, en, zoo mogelijk, van de wijze, waarop de palmsoort voor hoedenstroo daar wordt verbouwd. Ook op die reis werd de heer HENRIQUEZ vergezeld door mejuffrouw CREFTE, hoofdvlechtster van een der cursussen.

Na zijn terugkeer heeft de heer HENRIQUEZ, die zich op uitstekende wijze van zijne opdracht gekweten heeft, aanwijzingen gegeven betreffende verbeteringen bij het pletten, wasschen en opmaken van hoeden, welke verbeteringen hij op Porto Rico had leeren kennen, en hij heeft verder de daar gebruikelijke vlechtmethode aan verscheidene leerlingen der vlechtcursussen geleerd. Die methode belooft, in vele gevallen, bij minder arbeid meer verdienste te zullen geven.

Het ligt echter niet in de bedoeling om de oude wijze van vlechten, met hipihapa-stroo, geheel door de op Porto Rico gebruikelijke methode te vervangen, maar alleen om beide methoden in toepassing te brengen. De vraag naar de verschillende soorten van hoeden zal moeten beslissen van welke soort op den duur het meest vervaardigd moet worden.

Daar geen vlechtstroo uit Porto Rico betrokken kan worden, zijn relaties aangeknoopt op Cuba, Haïti en Santo Domingo ter verzekering van een geregelden aanvoer. Bovendien worden door het landbouwdepartement in Suriname proeven genomen om de palmsoort, die het stroo levert, daar te doen aanplanten, ten einde voor het verkrijgen van het vlechtmateriaal zooveel mogelijk onafhankelijk te worden van de naburige republieken.

Waterwerken. De inrichting tot het distilleeren van water levert goed drinkwater, hetgeen vooral tijdens de langdurige droogte die in 1911|1912 geheerscht heeft, een zegen voor de bevolking is geweest. Die inrichting levert dagelijks ongeveer 40 ton; de capaciteit is wel is waar berekend op 60 ton, maar deze hoeveelheid heeft men nog niet kunnen bereiken.

Electrische inrichting. In het jaar 1911 nam het gebruik van electrisch licht met 138 lichten toe.

IJsfabriek. In den toestand van deze fabriek is ook in 1911 geen verandering gekomen.

Coöperatieve vereeniging en nijverheid. Behalve een groot aantal paren alpargata's (inlandsch schoeisel), die in de kolonie werden verkocht, heeft de vereeniging in 1911 uitgevoerd 451 dozijn paren, tot eene gezamenlijke waarde van f 3100, terwijl 130 dozijn, ter waarde van f 1005, in 1910.

Ook in 1911 konden gemiddeld 40 personen werk vinden bij de verschillende afdeelingen dezer vereeniging, terwijl buitendien 12 families in de werkzaamheden deelden.

Aan werkloon werd in 1911 uitbetaald ongeveer f 9000.

Het vervaardigen van alpargata's bleef de hoofdindustrie dezer vereeniging.

De touwslagerij en de fabricatie van vermicelli en van Curaçao-likeur werden aanmerkelijk verbeterd.

Aan de leden der vereeniging werd over 1911 een dividend uitgekeerd van 10%, terwijl bij het reservefonds een bedrag van f 200 werd gevoegd.

Berichten uit de Kolonie.

De Eerw. Soeur Marcella. ✠

Deze goede bekende van de velen, die in de laatste 40 jaren haar opvoeding genoten in het R. K. meisjesweeshuis op Habay, of deze inrichting weleens bezochten, is Woensdag overleden. Soeur MARCELLA was een oprecht liefhebbende moeder voor de arme weezen. De kleintjes, als zij er kwamen, voelden zich daar dadelijk thuis. Het was treffend te zien, hoe aardig Sr. MARCELLA met hen wist om te gaan en steeds haar grootste vreugde vond in den kinderen pleizier te doen.

Zoo lang zij kon, heeft Sr. MARCELLA, tot op bijna zeventigjarigen leeftijd, zich gewijd aan de weesjes, toen werd de last des ouderdoms haar te zwaar en trok zij zich, nu ruim anderhalf jaar geleden, terug om zich kalm voor te bereiden tot den dood. Deze kwam Woensdag 27 Nov. juist 2 dagen na haar verjaardig, waarop zij 71 jaar was geworden, en vond haar goed voorbereid door lijden en gebed, meermalen gesterkt door de H. Sakramenten.

Zij ruste in vrede.

Soeur MARIE MARCELLA, mejuffr. ADELEIDA NYENHUIS, werd te Groenloo geboren 25 Nov. 1841, deed haar gelofte als religieuze in de Congregatie van Roosendaal 3 Juli 1864 en kwam datzelfde jaar 21 Nov. op Curaçao. Na de eerste 9 jaar in verschillende scholen op Curaçao en de eilanden te zijn werkzaam geweest, werd zij verbonden aan het Weeshuis, waar zij geheel haar volgend leven wijdde aan de opvoeding der arme weesmeisjes.

H. M. de Koningin.

Sinds 5 November heeft onze geliefde Koningin weder hare gewone werkzaamheden kunnen hervatten, heeft de Ministers ontvangen, en kon zelfs Vrijdagmorgen 8 Nov. half twaalf in een open victoria een rijtoer maken. Dit was de eerste maal na 16 September, dat Hare Majesteit zich weder buiten het Paleis vertoonde.

God begoede onze hoog vereerde Souvereine.

Welkom!

Gisteremorgen bleef de *Guadeloupe* voor den ingang onzer haven op stroom liggen. Met deze boot zijn de families MADURO en PENSO van hun buitenlandsche reizen teruggekeerd. Aan allen zij een hartelijk welkom toegeroepen, geheel in het bizonder aan den Edelachtbaren Heer MORDY S. L. MADURO, Voorzitter van den Kol. Raad. Wij hopen, dat Z.E.A. geheel en al hersteld zij en nog lang zijn goede krachten kunne gebruiken tot heil onzer kolonie.

Havennieuws.

De actieve Firma S. E. L. MADURO zal spoedig beginnen met den aanleg van een kade aan het eilandje NEGROPONT in 't Schottegat. De heer S. E. L. MADURO is in gezelschap van den Heer J. P. EVERTSZ van New York teruggekeerd en heeft aldaar een contract aangegaan met een Amerikaansche firma voor het in orde brengen van eiland en kade. De ingenieur wordt eerstdaags verwacht, terwijl de werkzaamheden begin Januari zullen aanvangen. Bravo! en veel succes!

Ook van regeeringswege is er een teeken van leven gegeven.

Gisteren en heden morgen werd de toekomstige breedte van den havenmond door het leggen van boeien langs het Riffort verder uitgelijnd.

Zachtjes aan, dan breekt het lijntje niet!

Vliegen.

Er bestaat kans, dat wij morgen zullen zien vliegen.

Afwachten is de boodschap.

Struisvogelpark.

Het gaat goed in het struisvogelpark „Albertine". De vogels zijn in de beste conditie, en reeds volkomen gewend aan hun nieuw verblijf. Er zijn reeds 8 eieren in 3 nesten.

Om deze reden kunnen in de eerste twee maanden, zoolang de „leg" nog niet is afgeloopen, geen bezoekers worden toegelaten. De dieren zijn in deze periode bizonder schuw en zelfs gevaarlijk.

St. Thomas College.

Voor het eerst heeft gisteren weder een eenigszins plechtige prijsuitdeeling plaats gehad voor de Hollandsche en Spaansche Afdeeling en de Internen van het St. Thomas college.

Daar de voorbereiding van zulk een plechtigheid veel tijd vergt, waren de Eerw. Fraters huiverig er weder mede te beginnen. Men heeft echter gezorgd, dat er zoo min mogelijk studietijd mede verloren ging. De mooie Hollandsche liedekens van C. v. RENNES, PHILIP LOOTS, ADR. P. HAMERS, H. TUSSENBROEK en ANNA STRIBBE konden worden ingestudeerd gedurende de gewone zanglessen, evenals de voordrachten onder de declamatieles.

De plechtigheid werd voorgezeten door Z. D. H. de Apostolisch Vicaris en bijgewoond door eenige Eerw. Paters, door Dames en Heeren.

Bij den aanvang riep Frater Directeur de clementie in der aanwezigen, maar al zouden wij nu eens zeer streng willen oordeelen, zonder eenige clementie, dan kunnen we toch niet anders dan prijzen. We feliciteeren Leeraars en leerlingen met het schitterend succes en hopen, dat zij, evenals het publiek, deze proef voor geslaagd verklaren, en ieder jaar een plechtige prijsuitdeeling zullen houden.

Voor de armen.

Bij gelegenheid der tachtigste verjaring van Mevr. de Wed. S. E. L. MADURO werden 300 gld. uitgedeeld onder de armen.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen:

Van het Bestuur der Kolonie *Het Koloniaal Verslag 1913*, en van een onbekende een exemplaar MENFIS, een literair blad uit Cartagena, van den Heer J. L. PENHA, agent der *Commercial Union Assurance Company Ldt.* een almanak.

Quarantaine.

De Italiaansche boot *Città de Milano*, Dinsdagmorgen hier gearriveerd, moest buiten gemeenschap met den wal blijven, aangezien er zich na het vertrek van deze boot uit Barcelona [Spanje] een geval van pokken aan boord voorgedaan heeft. Alhoewel de zieke te St. Lucie ontscheept werd, moest de boot als verdacht worden beschouwd en waren daarom de hier genomen voorzorgsmaatregelen noodig. De passagiers, die zich aanboord bevonden, zijn in den namiddag door het schip naar de quarantaine-inrichting gebracht, waarna het wederom in de haven terugkeerde en denzelfden avond de reis voortzette.

„De Cur. Crt."

Goede Reis.

Met de eerstvolgende Hollandsche boot zal de Assistent-loods, H. VAN DER HOEVEN met verlof naar Nederland vertrekken tot herstel van gezondheid. Hopen wij, dat zulk een ferme loods flink en sterk terugkeere, geheel en al genezen van zijn kwaal.

Officieele berichten.

Blijkens ontvangen kennisgeving van den Minister van Koloniën is aan den onderwijzer 1ste klasse H. J. NYMAN, en dien der 2de klasse N. A. SCHOTMAN, beiden thans met verlof in Nederland, tot verder herstel van gezondheid, eene laatste verlofsverlenging voor den tijd van zes maanden verleend.

Aan den onderwijzer 1ste klasse aan de Hendrikschool alhier, A. C. VERMEULEN, is tot herstel van gezondheid twee maanden verlof verleend, met vergunning dit verlof op St. Eustatius door te brengen.

Het lid van den Raad van Justitie op St. Martin N.G. J. J WATHEY is benoemd tot plaatsvervangend kantonrechter op dat eiland.

Aan den deurwaarder bij den Raad van Justitie en bij het Kantongerecht, tevens cipier op St. Eustatius, E. H. PANDT is op zijn verzoek wegens physieke ongeschiktheid voor den dienst, eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

Aan den onderwijzer 3de klasse, hoofd der openbare school te Bottom op Saba J. H. P. SCHRILS is tot herstel van gezondheid, eene maand verlofsverlenging verleend.

Mej. MAUD HASSELL is benoemd tot onderwijzeres 4de klasse bij het openbaar onderwijs in de kolonie Curaçao en voorloopig werkzaam gesteld aan de openbare school te Windwardside op Saba.

Het aan den gymnastiekonderwijzer aan de Hendrik- en Wilhelminaschool alhier H. Manuel om gewichtige redenen verleend verlof, is verlengd tot en met den 31sten December dj.

Mej. J. S. H. FORBES, in het bezit van de akte voor onderwijzeres 3de klasse is tijdelijk werkzaam gesteld aan de Hendrikschool alhier.

Aan den veldwachter alhier J. Nepomuceno is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

De 1ste Commies ter Inspectie der belastingen alhier, tevens Sub-Ontvanger der invoerrechten en accynzen, Algemeen Rapporteur bij den Kolonialen Raad en Secretaris van den Raad van Beroep voor de Grond- en Gebruiksbelasting P. L. B. DE HASETH is met ingang van 1 December a. s. in activiteit hersteld; en de tijdelijk ontheven Ontvanger enz. van Bonaire, M. Ph. van Romondt is tijdelijk werkzaam gesteld op het postkantoor op Curaçao.

Koloniale Postspaarbank.

Gedurende de maand October.

Kantoren	Ingebracht
Willemstad	f 5.69930
2e district	196.55
3e „	2.50
4e „	13 31
5e „	33
Oranjestad Aruba:	58.12
3e district „	—
Kralendijk Bonaire:	422.80
Rincon „	650
Philipsburg, St. Mart. NG.	573.59
Oranjestad, St. Eust.	145
Bottom, Saba	24.50
Windwardside	6.05
Samen:	f 7.181.22
Terugbetaald:	f 5.127 28

Regenval.

gedurende de maand Oct. 1912.

Fort Amsterdam	109.4	m.M.
Westpunt	166.1	„
Plantage Siberie	171.1	„
Klein Sta. Martha	222.7	„
Hoffi Abao	161.6	„
Cas Chikito	113.5	„
Sta. Maria	88.6	„
Groot St. Joris	15.1	„
Klein St. Joris		„
Santa Rosa	226.5	„
Beekenburg	92.8	„
Noordkant		,

Een oud bekende.

Bij resolutie van den Minister van Koloniën is W. VERSLUYS te Amsterdam ter beschikking gesteld van den gouv. gen. van Ned. Indië om te worden benoemd tot houtvester bij het boschwezen daar te lande.

Muziekuitvoering.

te geven door de Militaire Kapel Zondagavond om 7.30 OVERZIJDE.

PROGRAMMA.

1. Roland ... pas red .. (1e uitv.) F. Boisson.
2. Les rives de la Dordogne ...... fantaisie (1e uitv.) E. Pontet.
3. Lustige Brüder ... walzer ... 1e uit.) ... R. Volstedt.
4. Fantaisie sur Les noces de Figaro ...... (1e uitv. ...... Mozart.
5. La Bohemia ... Danzon sobre motivos de la opera ...... Valdes.
6. Fantaisie sur Don Pasquale ... Donizetti.
7. Love me, and the world is mine ... E. Ball.
8. Maldita amor danza (1e uitv.) J. Campos.

Alweer 4 eerste uitvoeringen! Dat spreekt van animo bij het korps en van lust tot studie.

Marktbericht van den Curacaoschen Handelsbond.

Van 29 November 1912.

AARDNOTEN (Pindas) per KG.........		0.22
ZOUT per vat van 130 K.G.........	f	0.80
DIVIDIVI per K.G........................	„	0.05
ORANJESCHILLEN per KG. 1st kw.	„	0.70
id. per KG. 2e kw.	„	0.60
HUIDEN per K.G........................	„	0.60
GEITENVELLEN per K.G...........	„	1.15
WOL per K.G............................	„	0,12
SCHAPENVELLEN per stuk.........	„	0.50
BEENDEREN per K.G.................	„	0.02
RECINUS-ZAAD per K.G..............	„	0.05
STROOHOEDEN (hipijapa):		
Kwaliteit No, 1..........per dozijn	„	4.50
„ „ 1 (gebleekt) „ „	„	4·62½
„ „ 2 „ „	„	5.25
„ „ 3 „ „	„	—
„ „ 3 „ „	„	—
„ „ 4 „ „	„	7.—
„ „ 5 „ „ OLA	„	—.—
„ „ 6 „ „	„	10—
„ „ 7 „ „	„	9—
„ „ 8 „ „ OLA	„	12—
„ „ 9 „ „	„	12.50
„ „ 10 „ „ OLA	„	13,50
„ „ 11 „ „	„	14.50
„ „ 12 „ „ OLA	„	15
„ „ 13 „ „	„	
„ „ 14 „ „ OLA	„	18
„ „ 15 „ „	„	18

N.B. Het zout is 30 cts gestegen terwijl de meeste hoeden sterk in de hoogte zijn gegaan, vooral de Ola.

Ratten en Muizen.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd

119 ratten
307 muizen.

HAMBURG MARKTBERICHTEN.

Aloe. Omtrent dit artikel valt niets nieuws te berichten. 140 kisten bevinden zich in de eerste hand, die er 95 M. voor vraagt, daar de laatste prijzen 92,50 Mark de 100 Kilo bedroegen, zooals verleden maand werd gemeld. Wij herhalen dat de aloë-prijs ditmaal buitengewoon hoog is, zooals nooit te voren, maar steeds blijft het gevaar, dat een goede oogst van de Kaap binnenkomt en plotseling den prijs snel zal doen dalen. Wij raden derhalve onze vrienden aan van deze buitengewone gelegenheid gebruik te maken, zoolang de markt nog vast is, en niet het uiterste te eischen, anders kon men wel eens bedrogen uitkomen.

Caret. Blijft vast. Wat deze maand inkwam, werd snel verkocht 25-34 M. het halve Kilo voor de gewone soorten van Venezuela.

Huiden. Zeer vast en zeer hoog zooals nooit te voren.

De flinke, zware huiden van Rio Hacha en Curaçao 1.94—1.95 M. per Kilo. kl. lichtere 1.84—1.90 „ „ gedroogde goede soorten van Sabanilla 2 30—240 M. per Kilo.

Dividivi. Daar ook gedurende October de zendingen klein waren, kon de markt zich iewat verheffen, na zoolang een neiging tot dalen getoond te hebben. De toekomstige markt hangt allereerst af van de eerstvolgende toezendingen, vervolgens van den oogst dier landen, welke hun artikel in zullen zenden tegen het begin van het nieuwe jaar. Ook de Balkanoorlog zal niet nalaten op de markt van dit artikel nadeelig in te werken, ofschoon het een goed teeken is, dat tot dusverre de markt nog goede vooruitzichten belooft.

De laatste verkoop van Curaçaosche dividivi werd gesloten tegen 9¾ M. en we zijn te weten gekomen, dat sommige opkoopers de dividivi in hun magazijnen bewaren in de hoop, dat de prijzen nog zullen stijgen. De marktprijzen zijn:

Curaçao en Bonaire	8—9 M
betere soort	9¼—9¾
de gewone van Sabanilla	7¼—6¾
fijnere	8—8½
Coro	7¾—8½
Puerto Cabello	7½—7¾
Maracaibo (zeilschip)	7½—7¾
stoomboot	8—8½
Rio Hacha (zeilschip)	7¼—7½
gewone (stoomboot)	7½—7¾
fijnere „	8—8¾

Uit de naburige Republieken.

SANTO DOMINGO.

Men zal zich herinneren, dat de Heeren MC INTYRE en DOYLE, als gevolmachtigden der Regeering van

Washington, zich op Sto. Domingo bevinden om een einde te maken aan de revolutie.

Welk is nu het resultaat hunner besprekingen?

De gevolmachtigden deden de volgende voorstellen.

Vooreerst zal het Bestuur van Sto. Domingo beschikken over een half millioen pesos om de achterstallige traktementen der ambtenaren te betalen, en de schulden af te doen voor leveringen aan het Gouvernement. Ten tweede worden 200.000 pesos toegestaan boven het gewone budget voor Openbare Werken om de half voltooide werkzaamheden voort te zetten en af te maken. Ten derde zullen 200.000 pesos worden bijgedragen voor de onkosten door de revolutie veroorzaakt. President VICTORIA zal een decreet uitvaardigen, waarbij aan alle opstandelingen, die zich voor 21 November kwamen aangeven en hunne wapenen inleverden, waarborg werdt verzekerd, dat zij niet gestraft zullen worden, en hun leven, hun goederen, hun belangen geëerbiedigd. Zoodra het land tot rust zal zijn gekomen, zullen alle politieke gevangenen worden vrijgelaten, en kunnen de verbannenen terugkeeren naar hun vaderland. Slechts de bedrijvers, of medeplichtigen, van gewone misdaden en overtredingen, die zich bij de revolutie mochten hebben aangesloten, zijn van deze voordeelen uitgesloten, in het bisonder de moordenaars en hunne medeplichtigen van President CÁCERES.

De hoogere ambtenaren der Republiek zouden allen hun betrekking nederleggen om den President de meest volledige vrijheid te laten voor de verschillende posten personen te benoemen, die hij daartoe geschikt acht. President VICTORIA, ofschoon gekozen voor 6 jaar, wil toch niet langer aanblijven, dan tot 1 Juli 1914, op welken datum de vermoorde president CÁCERES had moeten aftreden. De gevolmachtigden van Washington willen slechts met de wettige regeering onderhandelen en zullen zich nooit of nimmer in verbinding stellen met de regeering, welke uit de tegenwoordige revolutie geboren mocht worden.

HORACIO VASQUEZ, het hoofd der opstandelingen wilde echter op al deze voorstellen niet ingaan, maar zorgde, dat de revolutie in het Noorden der Republiek nog heviger woedde. Met een groote legermacht omsingelde hij Puerto Plata en vroeg den commissieleden tot hem te komen, als zij onderhandelen wilden.

In Washington had men intusschen ook niet stil gezeten. Om meer kracht aan hun voorstellen te geven, zouden de Ver. Staten den kruiser *Baltimore* en de kanoneerboot *Yorktown* naar Sto. Domingo zenden. Aan de opstandelingen werden 30 dagen gegeven om te beraadslagen, mocht men dan nog niet tot een vergelijk gekomen zijn, zou Amerika gewapenderhand tusschen beiden treden.

Deze berichten dateeren van 1 November. De kabel is gestoord, de censuur aan het werk, dus moeten wij maar afwachten, hoe het verder verloop is geweest.

Een telegram van 11 November meldt op het onverwachts, dat de gevolmachtigden, met Mgr. NOUEL, Aartsbisschop van Sto. Domingo, voorloopig tot President gekozen, een onderhoud hadden met de revolutie-hoofden VASQUEZ en SANCHEZ, die het aftreden van president VICTORIA en zijn Raad van Bestuur eischten en de uitroeping van een voorloopige regeering met Mgr. NOUEL als President.

Het ministerieele kabinet moet radicaal veranderd worden, evenals de burgerlijke en militaire autoriteiten, de persoonlijke vrijheid dient gewaarborgd te worden, het kiesrecht gewijzigd, zoo spoedig mogelijk een nationale vergadering gekozen om de constitutie te herzien etc. etc.

Spoedig zal in deze chaös wel wat meer licht schijnen. Op 't oogenblik is het nog een echte warboel: De triomf der revolutie en een Aartsbisschop President!?

Buitenland.

DE BALKAN.

De inneming van Kumanovo. — onderhoud met een gewonden officier.

Het Servische leger heeft een schitterende week achter den rug en geen wonder dan ook, dat de Serviërs weltevreden zijn en zich verheugen bij de muziek der cimbals, die elken avond ook in mijn hotel weerklinkt.

Gisteren was het om Kumanovo, van avond om de gemakkelijke bezetting van Uskub. Bij Kumanovo is het er warm toegegaan, een dag en een nacht hebben de Servische soldaten daar gevochten tegen de Turken, die hier sterke posities bezet hielden.

Kumanovo is een stad op 35 à 40 K.M. van de Servische grens gelegen. Feitelijk kan er van geen stad gesproken worden, want het geheel is als een Turksch dorp gebouwd en bewoond door ongeveer 15.000 zielen, meest Serviërs. De huizen zijn er voor het grootste gedeelte onaanzienlijk en oud, en de geheele stad teekent het Turksch conservatisme, het wars blijven van alle Westersche beschaving.

Een teekenend feit vernam ik daaromtrent van een der autoriteiten: Eenigen tijd geleden, zoo vertelde hij, wilde een Serviër hier een hotel bouwen, ietwat modern, zoo iets in den vooruitstrevenden zin der Serviërs. De Turksche autoriteiten deden toen op eens of zij er een woningwet op na hielden en gaven den bouwlustige te kennen, dat hij het niet te hoog mocht maken. De andere huizen waren immers eenvoudig waarom zou hij nu een huis bouwen, dat veel daar boven uitstak of meerdere versierselen droeg. Vandaar dat Kumanovo voor een groot gedeelte oud is gebleven, niettegenstaande het aan de groote spoorlijn naar Saloniki ligt. De Turken hebben er tal van kleine moskeeën en de Serviërs een kerkje met een Christelijke school.

Kumanovo is schilderachtig gelegen in een ketelvormig dal, en boven op de zwarte bergen, die het in de verte omringen, is de beslissende strijd uitgevochten. Een dag en een nacht lang hebben de Serviërs daar tegen de sterk verschanste Turken gevochten.

De laatsten telden 25.000 à 30.000 man, terwijl de aanvallers 4 divisies sterk waren, onder hoofd-commando van den kroonprins. Men noemt het hier eenvoudig het leger van den kroonprins, een leger, waarop men roemt om zijn groote dapperheid. En met recht, want zonder deze bewonderenswaardige deugd waren de Serviërs geslagen. Thans hebben zij een groote overwinning behaald. Zoowel de Servische infanterie, gewapend met geweren van het laatste model, die 4000 meter dragen, als de artillerie, welke over het nieuwste en beste Fransche geschut beschikt, hebben schitterende daden verricht. Overal tegelijk hebben zij de Turken aangevallen.

Men vertelt van den moed der infanteristen en van de bewijzen van technische bekwaamheid der artilleristen. Dit laatste bleek vooral op een der beslissende oogenblikken, toen de Turksche cavalerie, enkele escadrons sterk, een uitval deed op de Servische infanteristen, die al meer en meer voorwaarts drongen. Het was schijnbaar een manoeuvre om de aanvallers in verwarring te brengen, doch zij mislukte geheel.

Nauwelijks hadden de Turksche cavaleristen hun paarden de sporen ingedrukt, of een gedeelte der Servische artillerie, die tot nu toe de hoogte bestreek, richtte de monden op de aanstormende Turken en een oogenblik later lagen mannen en paarden zieltogend tegen de vlakte. Het was een vreeselijke uitwerking van enkele granaten, die, men moet het zeggen, goed gericht waren.

Later toen men, zoo vertelde ons een gewonde officier, op het slagveld de gewonden ging opzoeken, vond men bij deze sterke positie, want de Turken hadden sterke punten uitgekozen, een batterij artillerie geheel vernield. Van de kanonnen waren niets dan brokstukken over en daartusschen vond men de lichaamsdeelen van Turksche soldaten en paarden, het was een vleesch en bloedklomp, te vreeselijk en te verschrikkelijk om te aanschouwen.

Genoemde officier meende, dat de overwinning echter grootendeels aan den moed en de dapperheid der infanteristen te danken was. Zij vochten dag en nacht door en wisten van geen wijken. Nooit hadden wij aan zulk een moed van onze manschappen kunnen gelooven. De Turken, ik zeide het reeds, hadden een bijzonder sterke stelling; zij moest, het kon niet anders, stormenderhand genomen worden. Onder het hevigst geweervuur der Turken drongen onze mannen op, het leek een ijzeren keten. Nergens bleef een man achter, en zoo hij werkelijk achterbleef, dan was hij door een Turkschen kogel gewond of gedood. Slechts eenmaal week een kleine linie een 100-tal passen terug, doch enkele seconden later stortte zij zich even moedig als de anderen in den strijd. Onder een regen van Turksche kogels drongen de onzen verder. Men schreeuwde: „Vooruit! Weg met de Turken, leve Servië!"

Deze leeuwenmoed van onze infanteristen, en het slechte richten der Turken werkte geweldig demoraliseerend op de Turksche troepen en op het oogenblik, dat deze mannetjes met gevelde bajonetten toestormden, hield een gedeelte stand om tegenweer te bieden, doch een ander part sloeg op de vlucht.

Na een korten, heftigen en bloedigen strijd van man tegen man hadden wij de sterkste positie genomen. Een gejuich ging op in onze gelederen en dat werkte nog aanmoedigend op de andere afdeelingen, die de overige posities bestormden. Ook hier werd dapper gevochten en toen op het beslissende oogenblik uit Karatowa van den linkervleugel van het Servische leger hulp kwam opdagen, sloegen de Turken op de vlucht, doch eerst nadat zij een verschrikkelijk bloedbad onder vrouwen en kinderen hadden aangericht.

Hun wraak over de 5000 dooden moet verschrikkelijk geweest zijn. Even voor den aftocht, toen zij zagen, dat de strijd verloren was, nam een troep Turken zijn toevlucht tot een schaamdelijke daad.

Vijfhonderd Turken en Arnauten, want velen van dit rooversvolkje heeft te Kumanovo aan Turksche zijde gevochten, hingen hun witte mutsen boven op de bajonetten ten teeken, dat zij zich over wilden geven. Toen de niets kwaads vermoedende Serviërs tot op 15 meter genaderd waren, losten de verraders plotseling een geweldig salvo. Ontzettende oogenblikken volgden, vele Serviërs vielen doodelijk getroffen neer en de overblijvenden begonnen een bijna wanhopig gevecht tegen den huichelachtigen vijand. Gelukkig kwam er spoedig hulp opdagen en volgens ooggetuigen is geen enkele van de laffe verraders in leven gebleven. Het werd een verschrikkelijk bloedbad. Ook bij het binnenrukken van Kumanovo zijn nog enkele Serviërs als slachtoffers van de huichelachtigheid en sluipérigheid der Turken gevallen. Terwijl soldaten de straten doortrokken, werden uit de kelders en uit de dakvensters schoten gelost. Oude Turken, met vergrijsde koppen, hadden hun wraak niet kunnen bedwingen en dachten door sluipmoord hun vaderland misschien nog een dienst te bewijzen. Edoch deze daad kwam hun duur te staan...

De Christen Servische bevolking — want het zijn allen Serviërs, die daar wonen — ontving de overwinnaars met onbeschrijflijk enthousiasme. De inwoners omarmden de soldaten, die zij als hun redders begroetten. De kroonprins werd bejubeld en nog nooit had er zooveel geestdrift geheerscht in de straten van Kumanovo, waar de modder rood geverfd was van het vele bloed, dat enkele minuten te voren daar gestort was.

De commandant der Servische troepen hield nog in denzelfden namiddag een rede, waarin hij de bevolking tot kalmte en orde aanspoorde, en verklaarde dat de Serviërs gekomen waren om vrijheid en gelijkheid te brengen, vrijheid en gelijkheid zonder onderscheid van godsdienst. Deze rede werd luide toegejuicht.

De buit der Serviërs is buitengewoon groot; niet minder dan 61 stukken veldgeschut, 6 bergkanonnen, 6 machinegeweren en een groote voorraad ammunitie is in hunne handen gevallen. Over de verliezen hoort men hier niet spreken; officieel heet het: de geruchten over de Servische verliezen zijn overdreven, onze verliezen zijn niet onbeduidend, maar ze zijn niet te hoog in verhouding met de grootte en de beteekenis van het succes. Hoeveel Serven bij Kumanovo gevallen zijn, komt men niet te weten, maar dagelijks hoort men op het kerkhof te Nisj de popen, met hun lange, grijze baarden, onophoudelijk de laatste gebeden over een gesneuvelde uitspreken en dagelijks ziet men treinen vol gewonden hier heel, heel langzaam het station binnenstoomen. Naar men zegt, zouden reeds 2000 gewonden naar hier zijn overgebracht.

De Oorlogscorrespondent van De Maasbode.

HAVEN-NIEUWS.

VAN 23 NOV. – 7 DEC.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Pr Fr Hendrik	H J v d Goot	23 Nov.	Amsterdam	24 Nov.	New-York
Venezuela	J Montero	23 „	Maracaibo	23 „	La Guayra
Maracaibo	G W Goodman	23 „	New-York	23 „	Maracaibo
Merida	A Johanson	25 „	Maracaibo	25 „	La Guayra
Venezuela	J Montero	26 „	La Guayra	26 „	Maracaibo
Merida	A Johanson	27 „	La Guayra	28 „	Maracaibo
Maracaibo	G W Goodman	28 „	Maracaibo	28 „	New-York
Philadelphia	H Highborn	28 „	New-York	28 „	La Guayra
Venezuela	J Montero	30 „	Maracaibo	30 „	La Guayra
Prins Willem V	N. A. de Boer	1 Dec.	New-York	2 Dec.	Amsterdam
Venezuela	J Montero	3 „	La Guayra	3 „	Maracaibo
Merida	A Johanson	3 „	Maracaibo	4 „	Maracaibo
Philadelphia	H Highborn	3 „	La Guayra	4 „	New-York
Pr. der Nederl.	J C Metus	7 „	Amsterdam	8 „	New-York
Venezuela	J Montero	7 „	Maracaibo	7 „	La Guayra
Zulia	S S Morris	7 „	New-York	7 „	Maracaibo
Odenwald	K Heyer	27 Nov	Pto Colombia	29 Nov	Hamburg
Città di Milano	Raffo	25 „	Genova	25 „	Colon
Almerian	Bolton	3 Dec.	Liverpool	3 Dec.	Sta Marta
Patagonia	H Schuster	3 „	Hamburg	4 „	Hamburg
Città di Milano	Raffo	6 „	Colon	6 „	Genova

Schoeners.	Aankomst.	van	Schoeners.	Vertrek	naar
Estelle H	23 November	Aruba	*Virginia H*	25 Novemb.	Vela de Coro
Lord of Avon I	24 „	Pascagola	*Juan Luis H*	26 „	Aruba
Juan Luis H	24 „	Aruba	*Refugio H*	26 „	Aruba
Refugio H	24 „	Aruba	*Estelle H*	25 „	Isla Barlov.
Jane H	26 „	Bonaire	*Sofia H*	25 „	Bonaire
Maracaibo V	28 „	Pto Rico	*Olinda H*	26 „	Barahona
Sofia H	28 „	Bonaire	*9 de Abril H*	27 „	Maracaibo
Virginia H	29 „	Vela de Coro	*Margarita*	29 „	Aruba
Olga Lucil a C	29 „	Aruba	*Clara*	3 Dec.	Rio Hacha
Margarita H	29 „	Aruba			

25 Nov. is het Engelsch S. S. **ALCAZAR** vertrokken naar Haïti.

29 Nov. is hier voor de haven geweest het Fransch S. S. **GUADELOUPE** ter afzetting van passagiers.

29 Nov. is hier binnengekomen van Aruba het Holl. S. S. **ROSSUM**.

Drukker:
L. BOGAERS.